

Lantbrevbärare - varje dag i 40 år

I dag sitter 80-åriga Fredrika Johansson på Gunnebo vårdhem och blickar tillbaka på sin 40-åriga gärning som lantbrevbärare. Det var tydligen ett hälsosamt yrke. Hon var inte sjuk en enda dag under alla de verksamma åren och hon missade inte heller någon posttur. Då ska man också vara medveten om att posten förr även delades ut på söndagarna. Två cyklar hann hon slita ut fullständigt när hon körde sträckan Stommen—Järperud med sin postväska. Under vintern fick hon förstås åka spark.

Se artikel sid. 9

Lantbrevbärare Fredrika hann slita ut två cyklar

1920 tog fröken Fredrika Johansson från Fagerfors i Järperud, Gunnarskog, anställning som lantbrevbärare på sträckan Stommen—Järperud. Omkring en och en halv mil var den dagliga färd-

Det märkliga var att hon aldrig var sjuk **en enda dag**. Hon missade inte **en tur** på 40 år.

— Jag blev så härdad av väder och vind så sjukdomen bet inte på mig, säger hon och ler gott. Och så har hon varit begåvad med ett gott humör.

Det hände att hon även fick knalla iväg efter posten när andra gick till julottan. För posten måste fram även på söndagarna.

— Men, säger hon, det var inte så mycket post när jag började. Det förekom inte så mycket tidningar då som nu, och så var det långt före postorderfirmornas katalog-raseri. Fredrika Johansson tycker att posten har blivit förenklad.

— Tänk vilken procedur det var att bara skriva ett kvitto. Jag tyckte alltid att mitt arbete var roligt. Varje dag var en ny upplevelse, och alla som jag betjänade var så snälla och vänliga. Ingen var sur och grinig om posten inte kom i rätt tid.

Lantbrevbärarens förtjänst var inte stor på den tiden då Fredrika Johansson började. För varje tur fick hon 1.70 i arvode. den summan ökade dock med tiden. Någon semester har hon aldrig haft. Den var ännu inte uppfunnen.

väg som hon tillryggalade tre dagar i veckan, under en tid av 40 år.

Det var andra tiders fortskaffningsmedel på den tiden. På vintern åkte hon spark och på sommaren cykel.

På senare år fick hon litet semesterpengar.

Hennes arbetsdag började tidigt — redan klockan 7 på morgonen lämnade hon hemmet i Fagerås och kom igen fram på eftermiddagen.

— Jag har i alla fall gått ihop till en guldmedalj, säger hon. Det var postverkets guldmedalj, för nit och redighet i rikets tjänst hon fick. Det var väldigt högtidligt den dag en högt stående posttjänsteman från Göteborg kom upp till Gunnarskog och överlämnade den.

Vi frågade om vi fick se på den, men det gick inte för hon hade gett bort den till en brorson.

— Jag tyckte inte att jag hade något bruk för den.

Sådan är Fredrika. Hon är ingenting för prål och grannlåt.

— På den tiden fick man allt motion, säger hon. Man behövde ingen extra motionsrunda när kvällen kom.

Och hon har inte tagit skada av att vara i farten. Trots att hon har fyllt 80 år så är hon frisk och kry, och hennes glada humör är det inget fel på. Här på Gunnebo vårdhem har jag det så bra. Jag kunde aldrig tro att man skulle få det så här på gamla dar. Janne

— Jag har slitit ut två cyklar och har börjat på den tredje, säger hon. Det var nästan alltid fint sparkföre på vintern förr. Ingen grusning av vägen förekom och plogad var den nästan jämt.

